

[Finansministeren.]

dette spørgsmål, men kommissionen foreslår, at overvejelserne fortsættes i en særlig kommission, der skal gennemgå forholdene i de enkelte styrelser, således at man på grundlag heraf kan bedømme, om overgang til andre ansættelsesformer end det traditionelle tjenestemandsforhold vil være mulig og hensigtsmæssig. Når der er stillet forslag om nedsættelse af en særlig kommission til at foretage disse undersøgelser, skyldes det, at sådanne undersøgelser vil være meget tidkrævende, og at spørgsmålet i øvrigt er meget kompliceret, bl. a. fordi det drejer sig om styrelser med meget forskelligartede arbejdsområder, f. eks. forsvaret, politiet, domstolene, de højere læreanstalter, told- og trafikaterne.

Jeg kan tilslutte mig dette forslag og har til hensigt, såfremt de foreliggende lovforslag vedtages, at nedsætte en sådan kommission.

Til denne kommission er også foreslået henlagt spørgsmålet om de fremtidige ansættelsesvilkår for de af loven om pensionering af civile funktionærer, håndværkere og arbejdere ved hæren og søværnet m. v. omfattede personer, hvorfor der nu alene er udarbejdet forslag til sådanne formelle ændringer i denne lov, som har været nødvendige som følge af de foreslåede ændringer i den for tjenestemænd gældende pensionsordning.

Jeg skal herefter nærmere omtale de af lønningskommissionen udarbejdede forslag vedrørende det fremtidige lønsystem.

Forslaget til det nye lønsystem må ses på baggrund af den kritik, som med stigende styrke er rettet mod det nuværende system. Tjenestemandsloven bygger siden 1919 på et meget stort antal lønningsklasser, i alt 84 efter 1946-loven. Denne opdeling giver en meget detaljeret lønningsmæssig differentiering, som imidlertid efterhånden har fået mindre betydning. Både reguleringstillægsordningen og den midlertidige lønningslovgivning har nemlig inden for ret store intervaller ydet tillæg med samme beløb.

Det måtte derfor være en naturlig opgave at forenkle lønsystemet gennem en formindskelse af lønningsklassernes antal. Under arbejdet i lønningskommissionen er man nået frem til, at det vil være forsvarligt at bygge på 30 lønningsklasser. Jeg anser denne

forenkling for at være en ønskelig foranstaltning, da der herigennem er tilvejebragt en øget differentiering mellem aflønningen i de enkelte lønningsklasser.

Forenklingen er fremkommet derved, at man dels skaber en fælles ramme for lønningsklasser, der hidtil kun har adskilt sig lidt fra hinanden, dels sammenlægger lønningsklasser, mellem hvilke der hidtil har været så godt som automatisk avancement. Jeg forstår, at dette spørgsmål har været gjort til genstand for en særdeles grundig behandling i kommissionen, og at kun et enkelt medlem har været betænkelig ved den foreslåede sammenlægning af visse bund- og advancementsklasser. Kommissionens øvrige medlemmer har ikke ment, at forslaget ville indebære ulemper af betydning, sammenholdt med de store administrative fordele, sammenlægningen indebærer.

Gennem årene har der både her i tinget og blandt tjenestemændene været stigende utilfredshed med den store forskel mellem lønnen til forsørgere og ikke-forsørgere. Efter det nuværende lønsystem er den pensionsgivende løn den samme for alle tjenestemænd uanset forsørgerforhold. Men reguleringstillægsordningen er forskellig. Ugifte tjenestemænd oppebærer et reguleringstillæg, der udgør to tredjedele af det beløb, der ydes forsørgere. Og den lavest lønnede af to samgifte tjenestemænd får kun halvt reguleringstillæg.

En sådan lønforskel er i lidt forskellig udformning opretholdt siden 1919, men det er erkendt fra alle sider, at tjenestemænd, der præsterer samme arbejde og er placeret i samme lønningsklasse, som følge af reguleringstillægsbestemmelserne ikke fremover bør aflønnes forskelligt. Dette synspunkt har ført til, at lovgivningsmagten gennem den midlertidige lønningslovgivning siden 1948 har søgt at bøde på denne forskelsbehandling, der ellers ville være blevet helt uholdbar, jo større en del af den samlede aflønning der faldt på reguleringstillæggene.

Der er imidlertid ingen tvivl om, at det ville være umuligt gennem en midlertidig lovgivnings lapperier at nå frem til et rationelt resultat. Det måtte kræve en almindelig og gennemgribende lønrevision, før en tilfredsstillende gennemførelse af ligelønsprincippet kunne ske. Så vidt jeg kan skønne, har kommissionen haft en heldig hånd ved